

nud seäl ühhegi suust kuulda, mis teisi
wois teotada.

Se kord teggi Ardo perre rõõm teised
keif ka rõõmsaks; sest wannem tüttar, Mar-
ri, piddi pulmad piddama, ja se mees, kel-
lele ta läks, olli nende mele järrel. Keif
sepärrast walmistasid pulma wästo — naes-
terahwas seadis ehtesi, ja meesterahwas koh-
endas soido — riisto.

Agga sõnnum, et Ardo Jani poia Wil-
lemi peäle jänud, wäe alla minna, seggas
need rõmud ärra. Ka olli Willem isse är-
ra ehmatand. Sest põlli, mis alles kats-
matta, ikka aiab kartma — wärriseb om-
meti mees siis, kui ta prudiga altari ette
lähhab. — Kes tullewaid asjo ette woib
teada! sepärrast innimesse arg werri ikka us-
sinam on kartma, kui lootma.

Agga Ardo Jaan olli keige süddamif-
lum. Ja ta ütles: „Ma ollen omma poega
„nenda kaswatanud, et temma kässi saab
„hästi kaima, mis põlwe Jummal temmale
„ka annab. Olie agga pruif, mo poeg, ja

„ärra wässi ärra õigust teggemast! Sest
„wäggi peab ollema, ja kuit tulleb wäg-
„gi, kui se mitte noremarte läbbi ei kasiwa?
„Kui innimenne agga teeb, mis kohhus on,
„siis iggas põlwes sünnib ellada, ja mis-
„suggune põlli ilma waewata on? Agga õi-
„ge meel woidab keif waewa ärra — Ja eks
„meie nored Herrad eunamiste keif ka ei olle
„wäe peäl? — mis suremat armo siis meie
„suggu tahhab? „

Need sannad tõstsid Willemi süddant jälle,
ja ta pallus agga, et ta monned päwad weel
omma wannematte jure woiks jada. Sedda
lubba temmale ka anti. Sest temma ja temma
selts olli ustaw, ja Willem ütles: „Mo en-
nese au pärrast ma kussagi ei lähhä, —
tännini ma olin aus tallopoeg, Moisawan-
nema sanna kuuldes, nüüd saan ma sõdda-
mehheks, ja kulen sanna, kui ennegi — mis
õppind asfi, ei olle tarwis õppida.“

Agga temma südda ommeti jäi wallutama,
kui lahkumine mele tulli. Ja se wallo